

fekete, síma bársonytakaró,
 melyet terít egy óriási dajka,
 féltett földet lassan eltakarja
 s oly óvatossan, hogy minden fűszál
 lágy leple alatt egyenessen áll
 és nem kap a virágok szirma ráncot
 s a himes lepke kényes, dupla szárnyán
 nem veszi a szívárványos zománcot
 és úgy pihennek e lepelnek árnyán,
 e könnyű, síma, bársonyos lepelnek,
 hogy nem is érzik e lepelt tehernek:
 olyankor bárhol járj a nagyvilágban,
 vagy otthon ülhetsz barna, bús szobádban,
 vagy kávéházban bámészan vigyázd,
 hogy gyujtják sorban a napfényű gázt;
 vagy fáradtan, domb oldalán,
 ebekkel nézzed a lombon át a lusta holdat;
 vagy országúton, melyet por lepelt el,
 álmos kocsisod bóbiskolva hajthat;
 vagy a hajónak ingó padlatán
 szédülj, vagy a vonatok pamlagán;
 vagy idegen várost bolygván keresztül
 állj meg a sarkokon csodálni restül
 a távol utcák hosszú fonalát,
 az utcalángok kettős vonalát;
 vagy épp a vízi városban, a Riván
 hol lángot apróz matt opáltükör,
 merengj a messze multba visszaríván,
 melynek emléke édesen gyötör,
 elmúlt korodba, mely miként a bűvös
 lámpának képe van is már, de nincs is,
 melynek emléke sohse lehet hűvös,
 melynek emléke teher is, de kincs is:
 ott emlékektől terhes fejedet
 a márványföldnek elcsüggesztheted:
 csupa szépség közt és gyönyörben járván
 mégis csak arra fogsz gondolni gyáván:
 ez a sok szépség mind mire való?
 mégis arra fogsz gondolni árván:
 minek a selymes víz, a tarka márvány?
 minek az est, e szárnyas takaró?
 miért a dombok és miért aombok
 s a tenger, melybe nem vet magvető?
 minek az árok, minek az apályok
 s a felhők, e bús Danaida-lányok
 s a nap, ez égő szizifuszi kő?
 miért az emlékek, miért a multak?
 miért a lámpák és miért a holdak?
 miért a végét nem lelő idő?
 vagy vedd példának a piciny fűszálat:
 miért nő a fű, hogyha majd leszárad?
 miért szárad le, hogyha újra nő?

FARKAS ISTVÁN

VAN EGY KIS IDŐD...?

Nem tudhatom. Abban bízom, hogy ha majd egyszer, a belső információs láncon eljut hozzád ez a kis visszaemlékezés, talán lesz rá időd, hogy beleolvass, vagyis leülj, megállj, figyelj és hallgasd a mesélőt. Nekem – terveimnek megfelelően – be volt írva már jó előre a naptáramba 2018. január 27-re a Bokorünnep. Az idő amúgy is az egyik kedvenc témám, ahogy a tavalyi is az volt: az egyensúly. Szóval készültem rá. Aztán minden másképp történt.

Így aztán, amikor jóval délután kettő után beléptem a Kőbányai Művelődési Ház ajtáján, volt bennem belül egy kis lelkiismeret-furdalás, vagyis egy kis feszültség. Az előtérben néhány gyerek és fiatal játszott-beszélgelt. Nem ismertem őket. Levettem a kabátomat és beléptem a már jól ismert nagyterembe. Egy számomra ismeretlen hölgy tartott előadást. Azt rögtön éreztem, hogy rutinos, jó előadó, jó kiejtéssel és tónussal. Mondanivalója azonban még nem jutott el hozzám, mert – természetesen – megálltam az ajtóban, szétnéztem és leltárba vettem az ismerősöket. Igencsak sokan voltak a teremben. Jóskaival, aki az ajtó mellett ült, rögtön összevillant a tekintetünk. Aztán Tibor fordult felém mosolyogva, majd Barna integetett a terem túlsó végéből mutatva, hogy ott van hely. Lassan megnyugodott bennem a kis feszültség, megjelent a lélegzésem is és lassan beszivárogtak az előadó szavai. Mint később megtudtam, Enikő egy közismert mentálhigiénés szakember tartotta előadást.

Tulajdonképpen semmi különleges nem volt az előadásban mégis, természetes egyszerűsége, őszinte megnyílása, a hétköznapi és az ünnepi élet minden fordulót felölelő, a ma már szokatlan belső és külső harmóniára törekvés apró, így igencsak lényeges pillanatait bemutató, saját családi és szakmai – vagyis csoportokkal foglalkozó - életéből vett példái ott tartották a figyelmet. Minden ismerős volt, mégis. Jó volt hallani ezt a magabiztos, kiegyensúlyozott, minden fellengzéstől mentes őszinteséget. Ott voltatok és hallhattátok. De talán van olyan, akinek ez nem sikerült, így most ideírok néhány gondolatfoszlányt, ami megmaradt bennem.

Életelvem és hivatásom: segítségnyújtás és társadalmi felelősségvállalás; de hogy is vagyunk ezzel az idővel? nyugodt környezet; van idő beszélgetésre; a gyorsuló világból kimenni egy kicsit és nem lerövidíteni, hanem kinyújtani, megadni a módját; régen a rituálék kerete ezt biztosította; félünk, hogy valamiről lemaradunk; nevelésnél tanulni a gyerekektől, velük együtt, egyszerűen velük lenni; minden belefér az életembe; úgy vagyunk megszerkesztve, hogy a szerkesztő beépítette az idővel való gazdálkodásra figyelmeztetést; idő magamra - az én időm; egy nap – néha, amikor nincs más csak én és

a Jóisten; most nincs időm, de majd ha...; néha nem tudunk bánni az idővel, néha az idő bánik el velünk; az egész világ arra törekszik, hogy kibillenjek az időteremből; a reklámpiac manipulálni próbál a saját érdekében: nem vagy elég jó, szép, egészséges – törődj magaddal többet az általam adott eszközökkel, hogy hozzánk tartozz. Szerezd meg, dolgozz többet; töltőállomások egyéni megtalálása: nekem tánc, víznézés, naplemente, esti számadás; ha jól vagyok, akkor tudok másokkal együtt lenni – vagyis jelenlétemmel, figyelemmel segíteni, látni mi a szükséglet - arra építjük a megelőző munkát is; használni az időt - mert kincs és mert véges, vagy az idő fog minket kihasználni úgy, ahogy azt sugallják a reklámok vagy a környezet; kiszorulunk az időnkéből, így válunk önzővé, frusztrálttá, félelemmel telivé; feltételek nélkül elfogadni magamat és másokat – ez egy csodálatos másik világ; ez egy más minőség a saját életünkkel kapcsolatban; kapcsolat és kapcsolódás; a hallgatás ideje; hála és tisztelet az idősebb korosztálynak; köszönet a fiataloknak az érzelmi intelligenciájukért, ami ma sokkal fejlettebb, mint a mi időnkben volt; visszavarázsolni az intimitást – az egymásra figyelés művészetét - a kapcsolatainkba és a világba; normálisan kialakított jövőterv még az immunrendszerre is kihat; ha magunkat nem tudjuk jól szeretni és elfogadni, nem tudunk szeretetet adni másoknak; úgy beszélni, tenni, hogy aki hallgatja, látja – mint egy hamuba sült pogácsát - hazavihesse az élete útjára. Ugyanakkor, tulajdonképpen mindez szinte megvalósíthatatlan. Egy olyan mértékű tudatosságot, összeszedettséget és figyelemszentelést igényel, aminek nincs sem társadalmi, sem családi, sem világi alapja. Nem így tanultuk. Ha jól belegondolok – és amennyire lehetséges volt megtettem – még erkölcsi alapja sincs. Nem azon múlik, hogy jó akarok-e lenni. Mindenki jó akar lenni – jónak lenni jól, harsogja a mára már igencsak divatosá vált szlogen is. Azt feltételezi ez a javaslat, hogy képes vagyok a hatalmas és egyre gyorsuló sodrásban megállni és előbb ott lenni, mint a környezetem kiváltotta szokásos reakcióm. Az enyéme. De mihez tudok akkor igazodni? Mi az a biztos alap, amihez újra és újra vissza tudok térni – akár pillanatról pillanatra? Szerencsémre nem volt időm mélyebben belemenni a gondolataimba. Kati kiállt a pódiumra, megköszönte az előadónak a tartalmas, őszinte előadást, lezárta a kérdéseket és indította a következő programot, amihez a kellekeket fiatal lányok fűrge csapata biztosította. Mindenki kapott egy „órát” egy papírlapon, aminek a számlapján, minden órához tartozott két felirat: Kivel....., hol.....? Nekiindultam, hogy minden órához, megszerezem a megfelelő randipartner és a még meg nem látogatott helyszínt. Ez utóbbit a falra szerelt rajzos táblák mutatták: Párizs, Makó, Jeruzsálem, Kalocsa, New York, stb. Az egész terem felbolydult. Persze – gondoltam -, ilyenkor mindenki a Bokor-barátaikat keresi fel, akikkel esetleg már hosszabb ideje nem beszélt és ne a

még sohasem látott sohasem hallottakat – ahogy tavaly Péter javasolta. Így akadtam én is Bandira, Gyurira, Évire és Barnára, de aztán – furcsa módon – belebotlottunk egymásba Tádéval, akivel talán ha életemben egyszer beszélgettem egy rövid ideig és Éva nénivel, akit az unokája kísért és aki nagyon örült, hogy nem neki kell a nagyival randevúznia, akivel valamikor a tízes évek elején készítettem egyszer egy interjút. Kati a beszélgetés témáját is előírta, de hát ez nem volt tartható. Bandival találkozáskor az volt a kérdés, hogy melyik a kedvenc időszakunk a nap folyamán, amit aztán nagyon röviden el tudtunk intézni: nekem az este tizenegy óra utáni – mondta Bandi, mert akkor fekszem le. Az enyém meg a délután fél egy, amikor egy kicsit ledülök szunyókálni. Ezzel el is intéztük a kötelező, de ránk nagyon is jellemző kedvteléseinket. Nekem talán két vagy három randevú jött össze, amikor Kati bejelentette, hogy most pedig üljön le mindenki a helyére. Ilyen formában nem tudjuk folytatni – mondta -, mert az idő előrehaladott állapotba került. István és Márta ült mellettem, meg a rég látott Mara, akit még a Piarista közből ismertem. Csöndben várakoztunk. Kint lassan besötétedett. Kati, miután megkérte a szélen ülőket, hogy oltsák el a lámpát, halkán mesélni kezdett egy királyról, akinek volt egy birodalma, ahol az emberek szorgalmasan dolgoztak, boldogan éltek, haltak és mindenkinek megvolt mindene, ami szükséges. A királynak volt három fia is. Egyik tehetségesebb, szorgalmasabb, mint a másik. Az egyik kívülről fújta a KIO-t és még gitározni is tudott; a másiknak már tíz gyermeke volt, de amellett kiemelkedett a karitatív munkában is; a harmadik gyönyörűen énekelt és önként járt tanítani az ország legelmaradottabb vidékén élő gyerekekhez. Mikor az öreg király érezte, hogy napjai meg vannak számlálva, gondolkozni kezdett kire bízhatná a birodalom irányítását. Gondolkozott és gondolkodott, de nem tudta kitalálni milyen szempont szerint dönthetne, hisz mindhárom fia kiváló volt. Ahogy gondolkozva sétált a palotában, beért a trónterembe, ami a legnagyobb terem volt a palotában és amit ezért a bálonknál is sűrűn használtak. Ott született meg benne az ötlet. Magához hívta három fiát, elmondta nekik a helyzetet és azt is, hogy azt választja utódjául, aki hajnaltól éjfélig színültig megtölti valamivel a hatalmas termet. Az első fiú másnap pirkadatkor neki is állt száz szolgájával, hogy a szomszédos homokbányából telehordja homokkal, mert így látta megoldhatónak. Dolgoztak is keményen éjfélig és tele is hordták a termet..., de csak egyharmadáig. Egy hét is volt mire kitakarították az össze homokot. Akkor nekiállt a második fiú és a száz szolgájával a palota mögötti istállóból szalmát hordott a terembe éjfélig. Ők is keményen dolgoztak. Meg is telt a terem..., de csak kétharmadig. Egy hét takarítás után következett a harmadik fiú – már ahogy ez a mesékben szokásos is. Pirkadatkor ő is bement a nagy terembe..., de leült a közepén és dúdolni kezdett. Dúdolt, majd énekelt egy keveset, majd ismét

csak dudorászott. A két testvér meg csak nógatta, hogy nem lesz ez így jó, nem jut semmire éjfélig. De a fiú csak ült és dúdolt. Éjfélkor elővett a zsebéből egy gyertyát meg egy gyufát. Meggyújtotta és a gyertya fénye színültig betöltötte a hatalmas tróntermet.

Itt Kati megállt egy pillanatra - a körülötte álló lányok mind meggyújtották a náluk lévő gyertyákat -, majd folytatta a mesét.

A király ekkor megölelte a fiút és azt mondta: fiam, te teljesítetted a feladatot, így rád bízom a birodalom irányítását, neked adom a királyságot. A fiú pedig örömmel vette át és uralkodott, ahogy apjától tanulta. És az emberek szorgalmasan dolgoztak, boldogan éltek, haltak és mindenkinek megvolt mindene, ami szükséges. És most álljunk fel és énekeljük el együtt a himnuszunkat – mondta Kati és mi engedelmességtünk neki. Megfogtuk egymás kezét és énekelünk.

Körülöttünk a lakótelep mintegy húszezer lakójának fogalma sem volt róla, hogy mi történik velük szombat délután. Nem baj. Nem kell mindenről tudnunk, csak azokról, amik ránk tartoznak.

Háromnegyed ötre értem haza. Feleségem az órát nézte, majd engem. Tudod, hogy hatra a gyerekeknél kell lennünk? - kérdezte és hozzátette – Jól elmaradtál! Igen. Néztem az órát. Átöltözni, összekészülni, bepakolni, fél óra az út. Jó, még időben vagyunk! De ahogy néztem az órát, megláttam egy másik mutatót is, ami csendben azt mondta: most..., most..., most... És akkor türelmesen átöleltem és azt mondtam neki: van idő!

Kőbánya, 2018. jégbontó hava 12.

GARAY ANDRÁS

ELTELŐ ÉS ALKALMAS IDŐ...

A 2018. évi Bokorünnep január 27-én – a már szokott helyen, Kőbányán –, egy verőfényes téli napon került megrendezésre. Az ünnep házigazdái szerepét Bóta-Bachraty Zsófi, Csömöre-Botlik Emese, Papfalvy Bori, Trásy Zsuzsi, Pálinkás Zsófi és Vincze Kati vállalták, és nagy köszönet érte.

A rendezvény központi témája az idő volt. Az eltelő és alkalmas idő, mely mindannyiunk számára önvizsgálatra, élmények és tapasztalatok megosztására aktuális téma, hiszen mindannyian érezzük a tényleges és a vágyott időfelhasználásunk ellentmondásait, a „nincs időnk” sok-sok fontos dologra mindennapi élményét. Ezt a gondot és a megoldást az alábbi kis írás találoan foglalja össze:

A csodálatos időszaporítás

És látván a néptömeget, őket megsajnálta, szívükre beszélt, azt magyarázta, hogy Isten maga a Szeretet. Amikor aztán este lett, tanítványai szóltak: "Mester! Küldd el az embereket, későre jár és nincs idejük!" "Adjatok

nekik ti – mondta Ő –, a ti időtökből adjatok időt!" "Mi magunknak sincs – volt a válasz –, és amink van, mi lenne az ennyi ember előtt?" De mégis volt közülük egy, aki öt határidőt tett szabaddá, többet nem, csak még – szorultságból – két negyedórát hozzá. És Jézus mosolylyal vette kézbe mindezt, és fölnezzett az égre, míg hálát mondott, áldva a Dicsőt – s osztani kezdte a drága időt tanítványai által az embereknek. És íme, jutott mindenkinek. Sőt, a végén még 12 napot töltöttek el a megmaradt időből. Az is megirratott, hogy csodálkoztak nagyon: mit tehet Ő azzal, ami lehetetlen... Ónála az is meglehet. Lothar Zenetti (fordította: Lukátsi Vilma)

Az ünnepünk pont azáltal vált ünneppé, hogy tudtunk adni egymásnak ebből a megszaportított időből, arról, hogy megosztottuk a valós és vágyott időtöltésünket. Ez a pólusok közt való feszülés adja a mindennapi élet jobbitásának szándékát a közösségünk tagjaiban, hogy az idő „drága kincsét” jól felhasználjuk. Mindarra, ami az élet teljességét jelenti számunka, és addig-addig biztassuk magunkat és egymást, míg ez az időfelhasználás megteremti a harmonikus élet tényleges napi, heti és havi ritmusát. Hol jut idő és elég minőségi idő, a szellemi, lelki családi és közösségi dolgokra? A munkára és a pihenésre, a játékra és a szolgálatra, a másokért élésre és önmagunk gazdagítására?

A reggeli éneklés és üdvözlések után szentmisével kezdtük az együttlétet. Angel – aki a közösség érvényesen felszentelt, de a hivatalos kereteken kívüli papja – egyszerűen és világosan beszélt arról, hogy Jézus mit hozott ebbe a világba és mit jelent ez követői számára. Ez a világos beszéd, a megélt közös asztalközösség, az énekek, az oltár felemelő módon jelenítette meg azt, hogy a profán és a szent hogyan tud túlzások nélkül a maga tisztaságában és egyszerűségében találkozni, és hogy amit mi a kereszténységről gondolunk, az mennyire természetes módon kötődik az emberhez. Jó volt látni, hogyan jött létre közöttünk is a barátság, az egység, a közös múlt és sors vállalásának kifejeződése: az együvé tartozás érzése. A kiscsoportok – bár elég nagyra sikeredtek – tovább folytatták a fő téma megbeszélését személyes vallomásokban és példaadásban.

Beláttuk, hogy hasonló cipő szorít bennünket: a vágyott és tényleges idő közti különbség és az ebből adódó életzavarok. A kiscsoport mindig alkalmat ad a közösségi kötelekeken túl egymás megismerésére: fiatalok és régebben fiatalok kerülnek egy csoportba, diákok és az élet terheit teljesebben cipelők, vagy az idős kor tapasztalatával megáldottak kerülnek életközébe egymással.

Az ebéd és a szünet tovább szötte a személyes szálat, a rég nem látott arcok mögött az életünk újra felfedezését és a közös örömet. Mindezt színesített Musztafa és családjának jelentléte, a sok-sok szaladgáló bokorgyerek, a megszületettekre rácsodálkozás és az idő múlásának olyan csodája is, hogy a bennünk lévő változások többségében a létezésben való gazdagodásunkat is